

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

נפשית של יציאה ממציאותו (ארויסגייין פון זיך לצאת מעצמו), יש בזה למרות שאהבה זו מוגדרת 'בכל לבבך' מעין ודוגמת האהבה ד"בכל מאדך" שהיא למעלה מהגבלת הכלים, שעל-ידיה האהבה של 'בכל מאדך', בלי-גבול, מתעורר ונמשך בחינת בלי-גבול שלמעלה.

וזהו הטעם הפנימי לכך שהמצה היא הנה (לא רק לאתהפכא שבספירת העומר, אלא יתרה מזה, שיש בה מעלה ויתרון לגבי האתהפכא שבספירת העומר, שהיא הנה) למתן תורה שענינו הוא גלוי בחינת "אנכי גו' אשר הוצאתיך מארץ מצרים", יציאה מפל ענין של מצר וגבול כו'.

ז) ולהבין בתוספת באור מעלת הבטול והאתפכא שבמצה (שהיא מעין האהבה ד"בכל מאדך") לגבי האתהפכא שבספירת העומר (שהוא ענין ו'אהבת גו' בכל לבבך"), כי לכאורה יש להתפלא איך 'אתפכא' שהיא כפיה והכנעה של הרע ממשיך להיות קיים במציאות נעלית יותר מ'אתהפכא' מצב שבו הרע נעלם ואינו, יש להוסיף בבאור פללות החלוק שבין ההמשכה של אור אלוקי מלמעלה שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל לבבך" שהיא המשכה מוגבלת להמשכה של אור אלוקי שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל מאדך" שהיא המשכה של אור בלי-גבול (פנוזכר לעיל סעיף ה).

שבספירת העומר, שהיא הנה) למתן-תורה שענינו הוא גלוי בחינת "אנכי גו' אשר הוצאתיך מארץ מצרים", יציאה מפל ענין של מצר וגבול כו'.

ז) ולהבין בתוספת באור מעלת הבטול והאתפכא שבמצה (שהיא מעין האהבה ד"בכל מאדך") לגבי האתהפכא שבספירת העומר (שהוא ענין ו'אהבת גו' בכל לבבך"), יש להוסיף בבאור פללות החלוק שבין ההמשכה מלמעלה שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל לבבך" להמשכה שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל מאדך" (פנוזכר לעיל סעיף ה).

וההקדמה של ענין המצה במובנו הרוחני, כמבואר לעיל בהרחבה, כך גם הענין התוכן הפנימי ד'מתן-תורה בא על-ידי הקדמת בחינת המצה, כי נוסף לך שהמצה היא הקדמה לספירת העומר שעל-ידיה באים למתן-תורה, כמבואר לעיל, ואם כן ברור שהמצה היא הכנה למתן תורה, הנה עוד זאת, שהבטול שבמצה קש'לעצמו לא רק בגלל העבודה של ספירת העומר, הוא הנה בחינת למתן-תורה, כמו שכתוב 81 בנוסח התפילה ונפשי כעפר לכל תהיה פתח לפי בתורתך, הינו, שפדי להיות "פתח לפי בתורתך", שהוא ענין מתן תורה, צריך להיות תחילה ההכנה וההקדמה של "ונפשי כעפר לכל תהיה", שהוא ענין הבטול שבמצה, הרי שהמצה היא גם הכנה למתן תורה.

ומזה מובן, שעם היות בחינת המצה ענין הבטול ואתפכא בלבד, שאינו אלא הקדמה לענין האתהפכא שבספירת העומר (ולמטה ממנו), מפל-מקום בבטול ואתפכא שבמצה יש גם יתרון לגבי האתהפכא שבספירת העומר, כי ענין האתהפכא שבספירת העומר, שהוא ענין ו'אהבת גו' בכל לבבך", אין בזה בטול מציאותו (דכיון שהוא בבחינת אתהפכא אינו צריך לבטל מציאותו כו'), וזהו היתרון בענין הבטול והאתפכא שבמצה, שלהיותו בבחינת 'אין', שזוהי תנועה של יציאה ממציאותו (ארויסגייין פון זיך), יש בזה מעין ודוגמת האהבה ד"בכל מאדך" שהיא למעלה מהגבלת הכלים, שעל-ידיה מתעורר ונמשך בחינת בלי-גבול שלמעלה. וזהו שהמצה היא הנה (לא רק לאתהפכא שבספירת העומר, אלא יתרה מזה, שיש בה מעלה לגבי האתהפכא שבספירת העומר, שהיא הנה) למתן-תורה שענינו הוא גלוי בחינת "אנכי גו' אשר הוצאתיך מארץ מצרים", יציאה מפל ענין של מצר וגבול כו'.

ז) ולהבין בתוספת באור מעלת הבטול והאתפכא שבמצה (שהיא מעין האהבה ד"בכל מאדך") לגבי האתהפכא שבספירת העומר (שהוא ענין ו'אהבת גו' בכל לבבך"), יש להוסיף בבאור פללות החלוק שבין ההמשכה מלמעלה שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל לבבך" להמשכה שנעשית על-ידי העבודה ד"בכל מאדך" (פנוזכר לעיל סעיף ה).

(81) "אלקי נצור" בסוף תפלת העמידה (ברכות יז, א).